

Horváth Ödön

Itt volt

A ködből hófehér szarvas bukkant fel;
hétágú agancsa közt égő gyertyák
lobogtak. Ránk tekintett, s mintha hívna,
ég felé tartott szájából elbődült.

Csönd lett. Látványa szertefoszlott. Vártuk,
hátha ismét előtűnik, de többé
már nem jelent meg. Az egész olyan volt,
mintha álmodtuk volna, pedig tudjuk,

nem volt álom. Színtiszta valóságot
láttunk: kitapinthatóan közélről
vehettük szemügyre csodás alakját,

hallhattuk hangját. Valami azóta
eltörött bennünk, alig-alig alszunk,
kábaságunkból gyakran rettenünk fel.

Ugyan ki ad?

Ide érkeztünk, most itt állunk körben,
kéz a kézben; mozdulatlanul várunk
valami égi csodára, miközben
egyre feltűnőbb gyámoltalanságunk.

Félünk megszólalni, de nem is lenne
jó megtörni a ránk szakadó csöndet,
így együtt egy dolognak van értelme,
elodázni mindent, ami ködös lett.

Ki fejt meg bizonytalan jövőnket?
Ki értelmezi az igét számunkra?
Ki adja vissza csökkenő erőnket?

Az évek óta bennünk lakó szörnyet
ki hajtja ki belőlünk, ki ad újra
hitet, reményt? Mindennap s egyre többet.

Véghelyi Balázs

Ő temet: az Úr

*Bozók Ferencnek,
az Azúrtemető költőjének*

Érthetetlen ez az érdem:
mért vagyok itt, sose kérdem.
Mondják: a Biblia mítosz.
Én még hiszek a mesékben.

Utóirat

Szilveszter este
mondtam, amit várt. Másnap
lehullott a hó.
Felhőn álmodtuk
át a tavaszt. Ringatott
az ébredésig.
Távoli fények
vakítottak, ha nyáron
néha előtűnt.
Ősszel elhagyott.
Sáros faleveleket
dobtam utána.
Háromszor hullt le
azóta a hó: ruhánk,
szívünk nem sáros.
Karácsony táján
látjuk még egymást, ahogy
a hóemberek.

Első színpad

Nem volt testvérem,
de játszottam én egyedül is.
Nem is egyedül,
csak magamban – magammal.
Néha leterítettem
egy rongyot a szőnyegre:
az lett a színpad,
és egy alufóliával bélelt
fakanál a mikrofon.
Verseket mondtam,
énekeltem,
még ünnepi beszédeket is
kitaláltam a közönségnek.
Mindig nagy sikerem volt.
Azóta is ezt játszom,
de már kevesebb sikerrel.

Tüzes Bálint

A lét, a lét, a lét

Minden kezdet
eredet
gyökerekkel élettanban
rájönni erre szükség
és ennyi a művészet
örökké önmagáról szól
forma szín és ének
ami immáron
mindenkié volt van lett
csillagot zár keretbe
marad nem megy semerre
mindig lesznek örök őszök
megörökölt lőportüszők
ábra üzen reggelig
eljutunk a mennyekig
a jelen felad régít múltat
nem állni meg a kapuk előtt
mégis ki oldja fel majd a
holnapot a várt jövőt

Bogárlét

víz föld tűz ég
hol lángokádó
hol áttetsző kék
mai létünk
holnap emlék
áthatol bőrön csontokon
együttesük a fájdalom

És végül

az ármánykodásnak
véget vet az Isten
a párhuzamos
zavarban
mit keresek itten

áldd meg követődnek
végtelen oszlopát
hogy az őrangyala
ne kövessen el hibát

megmaradjon nekünk
égi vezérlőül
mikron a létünk
más időkbe szédül

fent van az alul s lent van fenn
örökkéig végtelen

Mindszentekkor

Ahogy az elindultak
Visszaintenek
Tenyérben maradt
Kézmeleget hoz
Feléd a szél

Lehet ősz
Jöhet tél
Fohászuk hozzád ér
Köszönöm Istenem
Hogy övéik lehettem

Szekeres Mária

Neked adom

Istenem! Neked adom éhségemet,
ezt a fog-csontkoccanást,
a hiányt, mely űz és lábadoz
terel. Neked adom a kinyújtott
kezet az üres szobában,
s a képzeletet, mely bolyong
magában. Neked adom az érintésedet,
az imát, mely érthetetlen
mégis elér, s a tekintetet,
mely szenvedésemen pihen.
Ó, szenvedéseim,
melyek oly könnyűek,
fülledtek, s tüll éritésűek,
melyek a mélybe hullnak,
s érthetetlen kitágulnak
napjaimban. Neked adom,
Uram, és köszönöm a súlyt,
mely másokhoz vezet,
s engedi meglátni tekinteted
O T T, hol sűrű az éj, a perc,
hol minden sötétségemet
Te szenvedted el.

Öntekintet

üres ablak a szemem.
befelé néz.
mint tavaszi rózsabokor,
rajta keresztül
felvillan töviskoronád.
álmodom talán?
de mégsem,
hiszen
zuhog bennem fájón
a vád:
valós szenvedésed,
s ez ima nélküli
magamba tekintés
öröktől
téged alá.